

de bedste Ingredienser at blande Melassen med er Klid og Palmekernemel. Et officielt Stempel paa dette Foders Godhed fik Fabrikkerne til sidst gennem de Forsøg, der bleve foretagne fra Forsøgslaboratoriets Side, og Følgen er bleven, at Melassen nu spadserer gladelig omkring til Landets Landbrugere. Kort Tid efter mødte imidlertid en udenlandsk Konkurrence op, særlig fra Tyskland. Melassefoderet kom paa Toldloven ind under Rubrikken: Blandede Varer, hvilket vil sige, at der betaltes Told efter den Substans, hvoraf der fandtes mest, altsaa i dette Tilfælde af Melasse, og Tolden var derefter 1 Øre pr. Pund. Ved ivrig Agitation fra Købmændenes Side lykkedes det dog senere at faa Varen flyttet fra „Blandede Varer“ til „Ubestemte Varer“, hvorefter Tolden blev 10 pCt. af Indkøbsprisen. Derved forrykkedes allerede den Basis, hvorpaa oprindelig den danske Sukkerindustri beskattes til Staten var grundet, og det vil derfor være yderligere uretfærdigt over for den nævnte Industri, om nu efter dette Lovforslag al Tolden paa Melassefoder skal ophæves. Det vil vist være almindelig anerkendt, at Sukkerindustrien her i Landet ikke er vokset op i Ly af en Beskyttelse, som er værd at tale om. De sølle $\frac{3}{4}$ Øre, vi betale mindre pr. Pund af dansk Sukker end af Udlandets Sukker, gaar jo hovedsagelig med til den Told, som vi maa betale af de Varer, der bruges til Fabrikationen, Læred, Kul, Olie og Maskinremme. Ved Sukkerfabrikernes Arbejde og Kapital er der fremstillet et godt og sundt Foder, som kommer det danske Landbrug til gode, og de have derigennem forstaaet at udnytte et, for nogle Aar siden absolut værdiløst Stof. Nu hedder det sig paa en Gang, at dette Foder skal stilles fuldstændig frit over for Verdenskonkurrencen. Det kan jo være meget godt, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet (Madsen-Mygdal), udtalte, at det danske Landbrug skal have sine Foderstoffer saa billigt som muligt, men i dette specifikke Tilfælde skyder Forslaget over Maalet. Det er dansk Melasse, som under dansk Kontrol bliver blandet med Klid og Palmekernemel, og det er under denne solide Kontrol, at Foderet har vundet de danske Landbrugeres Tillid og er blevet

benyttet i stor Stil. Men hvorledes vil den Vare komme til at se ud, som vil blive indført fra Udlandet? Vi have fra tidligere Tider Erfaringer for, hvad det er for Ingredienser, der ville blive tilsatte den udenlandske Melasse, det vil blive Tørvemel, Jordnøds-kaller og Opfejning fra de store Magasiner, hvor Katte og Rotter tumle omkring. Vi kunne selvfølgelig ikke i Fremtiden i Prisbillighed konkurrere med en udenlandsk Melange af den Art.

Lovforslaget gaar, som sagt, ud paa at skabe det danske Landbrug et billigt Foderstof, men jeg gentager, at jeg tror, man herved skyder over Maalet. I faa Aar har Melassefoderet paa Grund af den Soliditet og Ærlighed, hvormed det er blevet fremstillet, vundet stor Udbredelse her i Landet blandt danske Landbrugere. Kommer nu den fremmede Vare ind, vil det sandsynligvis tabe sin Kredit, og Landmændene ville ikke benytte Melassen længere. Vi kunne da komme til at staa over for den samme Kalamitet som for 6—7 Aar siden. Men hvis Melassen saaledes bliver værdiløs, maa jeg i Modstrid med den sidste ærede Taler bemærke, at det er ikke Smaating, det drejer sig om. Det vil for de danske Sukkerfabrikker og Andelsfabrikker dreje sig om en Sum tæt op mod 700,000 Kr., hvorhos Landbruget vil gaa glip af et sundt, godt og i Forhold til Foderværdien billigt Foderstof. Derved ere altsaa begge Parter lige slet hjulpne. Jeg skal ikke komme ind paa en Oprensning af kedelige Tal for at dokumentere, hvad det er for en Sum, den danske Sukkerindustri spreder ud over Landet. Kun maa det være mig tilladt at citere en Udtalelse af min afdøde Fader. Han hævdede altid, at den danske Sukkerindustri skulde være en Velfærdsspreder for de store og de smaa Hjem. Det har den ogsaa været og er det for de smaa Hjem den Dag i Dag, idet det Præfald, som Sukkeret er undergaaet i den sidste Menneskealder, og som andrager op imod 75 pCt., ikke er geraadet de smaa Hjem til Skade, Arbejdet i Roemarken og Fabrikken er steget i Pris, det er udelukkende os Arbejdsgivere og Roedyrkere, der have baaret Tabet. Det have vi imidlertid kun til en Tid. Der er nu al Udsigt til, at vi gaa en lysere Fremtid i Møde paa denne Industris Omraade.